

det blive, som det har været hidtil, at hver Kommune kan vedtage sin Sundhedsvedtægt og derigennem Kødkontrol og faa dette stadfæstet af Justitsministeren, men Kommunerne maa ikke tage Afgifter for Indførsel af Kød gennem disse Kontroller. Kontrollen udøves, som det ogsaa er blevet sagt med Styrke her i Dag, bl. a. af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), af sanitære Hensyn og til bedste for Borgerne; lad derfor Kommunens Kasse betale, hvad denne kommunale Opgave koster, og lad Kødet gaa igennem Kontrollen uden nogen som helst Afgift. I Virkeligheden vil man ikke efter mit Skøn derved belaste Borgerne i den Kommune, hvor Kontrollen er, i mindste Maade, thi det er jo ganske indlysende, at naar Kødet gaar afgiftsfrit gennem Kontrollen overalt, ville Priserne, som Konsumenterne betale, blive lavere. Nu er Forholdet det, at Konsumenterne gennem højere Kødpriser selv betale i alt Fald en meget stor Del af det, som Kontrollen koster, saa at det i Virkeligheden er noget af et Blændværk og efter min Mening i Henseende til det gode Forhold mellem Land og By et meget skadeligt Blændværk, hvorefter det tager sig ud, som om det er Afgifter, Landboerne maa betale til Byerne. Det er muligt, at der kan være Tilfælde — det beror naturligvis meget paa Tilbud og Efterspørgsel —, hvor Afgiften eller en Del deraf falder paa Producenterne eller Mellemmændene, men som Regel tror jeg rigtignok, at Afgiften eller i alt Fald den største Del deraf falder paa Konsumenterne, altsaa Borgerne i den By, hvor Kontrollen er, saa at Konsumenterne i Virkeligheden vilde være bedst tjente med at betale Kontrollen gennem deres Skatter, deres almindelige kommunale Udgifter. Saa vide de, hvad de betale, og saa ved man, at disse Afgifter hverken direkte eller indirekte, hverken med deres virkelige Beløb eller Tillægsbeløb, kunne komme til at fordyre Kødvarerne for Konsumenterne.

Det er jo muligt, at man, hvis denne Ordning accepteres, vil blive nødt til i alt Fald at undersøge dette tilsyneladende meget komplicerede Forhold ovre i Odense. Jeg tror ikke, at det er et Forhold, som det vil nytte stort at drøfte her i Salen, thi for at kunne dømme derom, maa man nødvendigvis have alle de forskellige Vedtægter, Kontrakter og andre Dokumenter, som vedrøre denne Sag, ved Haanden og sammenholde dem for derigennem at komme til et Resultat. Derimod ser jeg

ikke, at der, hvis man gik denne Vej, vil kunne blive Spørgsmaal om nogen som helst Forpligtelse til at yde Erstatning til nogen som helst Kommune for dens Kødkontrol, afset muligvis fra dette udviklede Forhold i Odense. Thi, som jeg nævnedes før: Kødkontrollen er kun tænkt indført og bør kun være indført af sanitære Hensyn og af sanitære Hensyn alene, og det er ganske i sin Orden, at den paagældende Kommunes Kasse betaler, hvad dette sanitære Hensyns Gennemførelse koster, og det, den betaler, vil komme Kommunens Beboere til gode gennem lavere Kødpriser. Hvilken af disse Veje man nu vil anse for at være den mest praktikable, er noget, der nærmere maa forhandles om, og jeg vil, idet jeg gentager, at jeg finder det meget betimeligt, at denne Sag er dragen frem, meget gerne forhandle med det høje Ting og det eventuelle Udvalg om Sagens videre Fremme.

Forslagsstilleren (Krabbe): Efter den meget betydningsfulde Udtalelse, vi nu hørte af den højtærede Minister i dette Øjeblik, vil det findes naturligt, at jeg ikke opholder mig meget ved, hvad der tidligere er udtalt, men siger et Par Ord i Anledning af, hvad der er fremsat af Ministeren. Jeg glæder mig da ved at kunne udtale en høj Grad af Tilfredshed over, at vi have Ministeren til god Medarbejder for det Formaal, der søges opnaaet ved dette Lovforslag. At Ministeren har fremsat nogle Betæneligheder, som kunde rejses ved Gennemførelsen af Lovforslaget, vil jo ikke undre nogen, og kan allermindst undre mig, da jeg selvfølgelig ved at beskæftige mig med Sagen ikke har manglet Øje for, at saadanne kunde rejses. Men de ere jo ikke store og fremsattes heller ikke af Ministeren som afgørende. Naar den højtærede Minister ret stærkt og det paa to Punkter fremhævede, at man gik det kommunale Selvstyre noget nær, saa er det dog min Mening, at principielt gaar man det ikke en Smule nærmere, end man har gaaet det ved Loven af 12. Januar 1858. Praktisk ganske vist nærmere, men principielt er det det samme. Det er det, at man lægger i Justitsministerens Haand den betydelige og i de allerfleste Tilfælde aldeles afgørende Myndighed i Spørgsmaalet om, hvad der skal gøres til Varetagelse af Sundheds-Interesserne. Det er det, man har gjort ved Loven af 1858, og det er det samme her. — Naar den højtærede Minister saa den Betænelighed ved Lovforslagets § 1,